

סיפורי צדיקים

גליון רצ"ז
שנה ז' תשע"ח

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר שיבלט"א

סיפורי חז"ל

וכל בנייך לימודי ה

רבי בון הלך יום אחד בדרך, פגש אותו ילד אחד ואמר לו: רבי וכי רוצה אתה שאלך עמך בדרך ואשמש לפניך? אמר לו "לך", הלך אחריו, בדרך פגש את רבי חייא ורבי אבא ורבי יהודה ברבי יוסי, אמרו לו וכי אתה לבדך ואין לך מי שישא משאך אחריו? אמר להם ילד אחד כאן שהולך אחרי, אמר רבי חייא ראוי היית להתחייב בעצמך, לפי שאין עמך עם מי שתדבר בדברי תורה, וישבו בשדה תחת אילן אחד, פתח רבי יהודה ואמר: בקריאת שמע יש רמ"ח תיבות, מאתיים ארבעים ושמונה מילים כמניין רמ"ח איברים של אדם. בתוך כך הגיע אותו הילד עייף מהדרך וישב לפניו ושמע אותם הדברים, וקם על רגליו ואמר: הלא בקריאת שמע אין שם אלא רמ"ה מאתיים ארבעים וחמש מילים תיבות, אמר לו רבי חייא שב בני שב, שמעת בזה דבר מהו? אמר לו כך שמעתי מאבי, שבקריאת שמע יש רמ"ח תיבות חסר שלוש למניין האיברים של אדם, כידוע ישנם רמ"ח מצוות עשה כנגד רמ"ח איבריו של אדם, ושס"ה שלוש מאות ששים וחמש לא תעשה כנגד שס"ה גידים שיש באדם, ומה תקנתו? תקנו החכמים שהשליח ציבור חוזר ואומר את שלוש המילים האחרונות "זה א-לוהיכם אמת" ובוה משלים רמ"ח מילים. באו החכמים ונשקוהו וקראו עליו "וכל בנייך לימודי ה" (ישעיה נ"ד י"ג)

(זוהר חדש רות)

פרשת השבוע

המלבי"ם על טעותו. רק אנכי המשיר ר' שמעון אליהו אורתי עוז, וביני לביני שאלתי את פיו, וכי לא טעה מר בפירושו שכונת התורה בקודש קדשים היא לאהרן הכהן? הרי בזה נתן רבינו מקום למשכילים לקנטרו. (בנקודה זו נראו על פני מהרי"ל דיסקין סימני פליאה ואכזבה, וכי עלתה על דעתו ר' שמעון אליהו שרבי מאיר ליבש יטעה?) אולם, המלבי"ם ללא שמוץ התרגשות השיב על דברי, נו למי איכפת ליצנותם של המשכילים? אבל הרי זה אינו הפירוש הנכון. נו אז מה? השיב המלבי"ם, הרי כבר אמרתי את שאמרתי ומה יכולני עכשיו לעשות, בליל שבת הקרוב אחזור לפסוק זה. והנה אתא ליל שבת פרשת כי תשא, הקהל כולו היה דרוך לקראת השיעור בציפיה לראות כיצד יצליח המלבי"ם להסביר את טעותו, אפס לתדהמתם פתח המלבי"ם את שיעורו באמירה כזאת: בטרם אנו מתחילים בכי תשא נשוב לרגע אל הפסוק האחרון מפרשת תצוה, "קודש קדשים הוא אהרן הכהן". ותוך כדי דיבור עבר מיד לסדר כי תשא כדרכו. הקהל נשאר משתומם. למחרת פנה אליו שוב ר' שמעון אליהו: רבי הלא חזר שנית על טעותו, הירגע נא ענהו המלבי"ם, אין כאן שום טעות, מקרא מלא הוא בדברי הימים (א' כ"ג ג') "ויבדל אהרן להקדישו קודש קדשים הוא ובניו עד עולם" התפלל ר' שמעון אליהו ואמר, מדוע לא הקהה רבינו את שיניהם של המשכילים אשר בכל התרברבותם הרי אינם יודעים אפילו במקרא? ענהו המלבי"ם הרי כתוב מפורש "אל תען כסיל".

וכפר אהרן על קרנותיו אחת בשנה וגו'
קודש קדשים הוא לה'

מסופר: ר' שמעון אליהו פדהיצר ז"ל שבנעוריו שימש את הגה"ק המלבי"ם זיע"א ועלה לירושלים, נהג לספר באוני הגה"ק מהרי"ל דיסקין זיע"א סיפורים ועובדות מחיי המלבי"ם שבעצמו היה עד ראייה ושמיעה להם, והיה רבי יהושע לייב מקשיב לסיפוריו בהשתוקקות רבה. פעם סיפר ר' שמעון אליהו: נוהג היה המלבי"ם, בעירו בוקרשם ללמוד בכל ליל שבת את פרשת השבוע ברבים בנוכחות קהל רב שמנה כשלוש מאות בעלי בתים. מאויגו שאבו קורת רוח ועונג רוחני מרעיונותיו וחיידושו, שהיה משמיע דרך העברה בפרשת השבוע. אך הנה קרה פעם בשבת פרשת תצוה כשהגיע לפסוק האחרון שבפרשה, פירש המלבי"ם את הפסוק פירוש מקורי משלו, פירוש חדש לחלוטין שנתן עילה למשכילים להיתפס בו ולדבר בגנותו, כאילו ח"ו גילה פנים בתורה שלא כהלכה. בפסוק נאמר "וכפר אהרן על קרנותיו אחת בשנה וגו' קודש קדשים הוא לה" ורש"י הקדוש מבאר, "קודש קדשים הוא המזבח". המלבי"ם פירש שקודש קדשים הכוונה לאהרן הכהן שהוא הוא קודש הקדשים. פירוש זה קומם כנגדו את המשכילים שניסו לעשות מזה מטעמים, הרב נוטה מפירוש רש"י, ובכלל ממתני שמענו שהתורה תהלל בן תמותה בתואר קודש קדשים, הם התלוצצו בלי גבול על חשבוננו, ומוקירי המלבי"ם השתתקו באין מענה בפיהם להסביר את פשר הטעות, עם זאת לא הרהיב איש להעמיד את

זמני השבת

זמני יציאת שבת
ירושלים: 6:10 ת"א: 6:11 ר"ת: 6:50

פרשת תצוה - זכור

זמני כניסת שבת
ירושלים: 4:56 ת"א: 5:11

מכל העובדים בבתי שני הגבירים ומבעלי הבתים, שהעזתי בהם פנים להפריע מנוחתם. ולשם תשובת המשקל הנני נודר בזה נדר גדול לאלקי ישראל, על דעת המקום ברוך הוא ועל דעת הקהלה הקדושה הזו, שמהיום והלאה לא אוסיף לשאוף טבק כל עיקר מעתה ועד עולם, וה' הטוב יכפר בעדי. בשמעם את הדברים האלה, געו כל העם בבכיה גדולה. אמרו, מעולם לא נשמעה דרשה שתעורר להרהורי תשובה בכל הלכבות כדרשה זו שדרש מרן החיד"א באותה השבת.

פקחותו של החיד"א

מסופר על הגה"ק רבי חיים יוסף דוד אזולאי זיע"א "החיד"א", שבאחד ממסעותיו לאיטליה הפליג עמו סוחר יהודי שהוביל למדינה זו מלאי גדול של גבינה לא כשרה, השתדל הסוחר להשיג מן החיד"א "הכשר" לסחורתו, כדי שיקל עליו למכור אותה בקהילות ערי איטליה. אולם החיד"א ידע שאין הגבינה כשרה ודחה בתוקף הצעות מפתות שונות מצד הסוחר, כיון שכך החליט האיש לכפות על החיד"א הוצאת "הכשר" בכח הזרוע, הוא שכר כמה ממלחי האניה ואלה התנפלו על החיד"א באמצע הלילה, ואיימו להשליכו לתוך הים אם לא יתן לסוחר את מבוקשו, בלית ברירה נאות החיד"א להוציא כתב "הכשר" לסחורתו של האיש הרשע, וכתב לאמור הגבינה של פלוני כשרה למהדרין יאכלו עניים וישבעו וכו', ובסיום הוסיף: הכותב וחותם ביום ג' לסדר "וככה תאכלו אותו מתניכם חגורים" וגו' בספר שמו"ת שנת תקי"ג. כשהגיע הסוחר לאיטליה, פירסם ברבים שבידו גבינה מארץ הקודש הכשרה למהדרין מן המהדרין, בהכשר הגאון המפורסם בכל תפוצות ישראל החכם חיד"א. כנהוג בישראל הוזמן הסוחר להציג את ה"הכשר" שבידו בפני רב המקום, הרב קרא בעיון רב את נוסח ה"הכשר" שהוגש לו, וכשהגיע למשפט המסיים, תמה על שום מה הוסיף החיד"א את המלים "בספר שמו"ת" לאחר הזכרת הכתוב "וככה תאכלו אותו מתניכם חגורים", הרי כל אדם יודע שפסוק זה נמצא בפרשת "החודש הזה לכם" בשמות י"ב, הרהר הרב שעה ארוכה עד שנתחוויר לו כי במלה "שמו"ת" התכוון החיד"א לראשי התיבות "שנים מקרא ואחד תרגום", עיין הרב בתרגום אונקלוס על אותו פסוק ומצא שם "מתניכם חגורים" "חרציכון יהון אסירין", עמד ופירש לעצמו את דברי התרגום חריצי הגבינה יהיו אסורים, מיד ציוה הרב לאסור את הסוחר בבית המאסר שברשות הקהילה, ולאחר חקירה בענין הודה הסוחר שהוציא את ה"הכשר" מידי החיד"א בדרכי כפייה ואלימות. קם הרב ממקומו בהתרגשות ובירך "ברוך שחלק מחכמתו ליראיו".

לקט סיפורים על החיד"א הקדוש זיע"א
(יומא דהילולא י"א אדר)

ענוותנותו של החיד"א

מסופר על הגה"ק החיד"א זיע"א, שהיה רגיל להריח טבק, בכל עת ובכל זמן קופסת אבק הטבק לא זזה מידו כל היום. וגם בלילה היה ננער משנתו משעה לשעה, נוטל את ידיו ומריח מן הטבק וחוזר לישון. פעם בהיותו בדרך מסעיו כשד"ר שליח דרבנן מארץ הקודש בצרפת, שבת שבתו בביתו של אחד הגבירים, ולן אצל גביר שני כי כך היה המנהג, שהיו קונים בתרומה גדולה לטובת ארץ ישראל את הזכות שהשליח השד"ר יסעד או ילון אצל מישוהו, ושנים זכו בו, אותה שבת אחד לסעודה ואחד ללינה. הימים ימות החורף היו, שלגים ורוחות עזים השתוללו וסערו בחוץ. וכשניעור הרב כדרכו באמצע הלילה לשאוף טבק, חיפש וחיפש ולא מצא את קופסתו. בתוך כך נזכר כי שכח והשאיר קופסתו במקום הסעודה בבית הגביר השני. מיד התלבש בזריזות והלך למקום שסעד שם ודפק בשער. ירדו בני הבית לראות מי הדופק ונתחלחלו חיל ורעדה בראותם כי מרן החיד"א בכבודו ובעצמו בא באמצע הלילה ובמוג אויר כזה. הרב הרגיעם באמרו שרק שכח משהו באולם הסעודה, נכנס ונטל את קופסת הטבק, ומיהר וחזר לבית מלונו. משהגיע לאכסניה שלו ושכב על משכבו נתן לעצמו דין וחשבון, מה עשה, בשביל קופסת טבק העיר משנתם את בני ביתו של הגביר, ואף את משרתי הבית שבודאי היו עייפים ויגעיים מעבודתם במשך היום, ומתוקה שנת העובד. מיד נתמלא כל לבו חרטה וצער גדול על המעשה אשר עשה, הניח את קופסת הטבק הצדה ושוב לא נגע בה והדיר עצמו מן הריח, וכל הלילה נדדה שנתו מעיניו בשל רגשי נוחם ומוסר כליות. למחרת בשבת בבוקר ציוה הרב להכריז בעיר שידרוש בבית הכנסת הגדול אחרי קריאת התורה וכל בני העיר יתאספו לשם. כשסיימו קריאת התורה, עלה הרב על הבימה ובקול ספוג דמעות סיפר לקהל כל אותו מעשה שהיה לו עם קופסת הטבק. והמשיך ואמר: רבותי, גם מקודם ידעתי גם ידעתי מיעוט ערכי הדל אדם מועט לעולם, אך מתוך מכשול הטבק שקרה לי נוכחתי כי חדל אישים הנני, שלא יכולתי למשול בעצמי ולשלוט על רצוני אפילו שעה קלה. רבותי במטותא מכם אם יש את נפשכם לחלק כבוד לארץ הקודש, אינני רשאי למנוע, אבל לי לשמי עיניכם הרואות כי אינני כדאי וראוי לכבוד, הריני מבקש סליחה ומחילה, סיים מרן החיד"א

משל ונמשל

תכלית הגלות

משל זה איתא בשם הרה"ק רבי זאב מזיטומיר זיע"א
(יומא דהילולא ט"ו אדר)

הט למשל אונך ושמע: מלך אחד שהיה לו בן יחיד ויקיר, ועלה בלבו של המלך לבחון אותו ולראות כיצד יתנהג בהיותו מחוץ לכותלי הארמון, כי זאת ידע שבארמון הוא מתנהג כשורה כיאות לבן מלך בארמון המלך, אולם אינו דומה התנהגותו בארמון המלך, שבו הוא רואה את כל היקר והכבוד והתפארת של המלך, ולכן הוא מתנהג כשורה, אולם אפשר שבהיותו מחוץ לארמון, בלא לראות כל אותה תפארת, ישנה אולי מדרכו בהימצאו בין אנשים פחותי ערך, וילמד מעשיהם. והיה אם יתמיד בדרכו הטובה גם לאחר שיצא את פני המלך, ויימצא בין אנשים פחותים ממנו, נדע כי בן יקיר הוא באמת, וכי הוא יודע שבן מלך הוא, אף על פי שהוא נמצא במקום נידח ואינו רואה פני אביו המלך. ומזה יהיה למלך תענוג גדול הרבה יותר

מאשר בהימצאו תמיד בארמון המלך

והנמשל: זוהי התכלית שלמענה הוגלו ישראל מעל אדמתם, והורחקו מארמון המלך ומעל שולחן. היינו כדי לבחנם ולראות אם גם בהימצאם בין פחותי ערך רדופים וסחופים, יתנהגו כפי שהתנהגו בהיותם בארמון המלך. ואז יהיה להקב"ה תענוג גדול מזה הרבה יותר, מאשר בזמן שהיו בארמון המלך והתנהגו כשורה, כי על ידי כך ניכר כי שלמים הם וראויים להיקרא בני מלכים, בניו למלכו של עולם.

ליהודים הייתה אורה ושמחה וששון ויקר

מסופר על הרה"ק רבי מאיר מפרעמישלאן זיע"א ששנה אחת בחג הפורים, כטוב לבו בין, אמר: "יום פורים הוא פורים, כלומר כמו פורים. ידוע שמשנה רבנו קיבל בפעם השנייה את לוחות הברית ביום כיפורים, ובמסכת מגילה אמרו חז"ל כי היהודים קיבלו שוב את התורה בימי אחשוורוש". "ומשום כך יש לשניהם סגולה אחת והיא: לכפר על עוונותיהם של בני ישראל. וההבדל ביניהם הוא שבערב יום כיפורים מצווה להרבות באכילה ושתייה ואחר כך באה התענית, ואילו בפורים הסדר הפוך: בערב פורים מתענים ואחר כך בעיצומו של פורים מצווה לאכול ולשתות". "לא רק בפורים חייב אדם לבסומי עד דלא ידע, אלא שגם בערב יום כיפורים, בערב גמר הדין מחויבים לשתות הרבה. רבי אלעזר בן עזריה אומר במסכת עירובין כי הוא יכול לפטור את ישראל מן הדין, משום שהנביא ישעיה אמר עליהם וְשָׁכַרְתָּ וְלֹא מִיַּיִן, כלומר שהם 'שיכורים ואין נתפסים על עוונם', כפי שמפרש שם רש"י". קהל השומעים שחלקם היה מבוסס עמדו מרותקים וחיכו להמשך דבריו של רבם. אז הרים רבי מאיר את כוסו, הגביה את קולו, וקרא: "על אחת כמה וכמה, שאני מאיר יכול לפטור את ישראל מן הדין גם בפורים וגם ביום כיפורים, כאשר הם נכנסים בו כשהם מבוססים מערב יום כיפור, מכיוון שבימים ההם באמת שיכורים, ודווקא מיין...". הדברים חלחלו לנפשות חסידיו, ומאז אותו פורים נהגו כל אלה שהיו כרוכים אחרי רבי מאיר לבוא אליו ביום פורים עם משלוח מנות, וביקשו ממנו כי יברך אותם ויבקש עליהם רחמים על כל צרה שלא תבוא. כעבור כמה שנים היו שני חסידים מקושרים לחצרו של רבי מאיר, שסחרו בעורות כבשים, והיה להם מלאי רב של סחורה. לפתע ירד מחיר העורות בשוק באופן ניכר והם היו צפויים לפשיטת רגל. הם כיתתו את רגליהם לעבר מקום מושבו של רבי מאיר כדי לתנות את צרתם בפניו, כאשר הם מכוונים את מועד הגיעם ליום פורים המכפר עוון אצל רבי מאיר.

הם החלו לפרוק את לבם, והצדיק ציווה להשקותם בין עד שהחלו לשיר ולרקוד, וממש שכחו לגמרי מהצרה הצפויה להם במסחרם. כאשר התבסמו כדבעי אמר להם רבי מאיר: "היו בטוחים כי שוב יעלה המחיר של עורות הכבשים, ובעזרת השם עוד תרוויחו כסף רב במסחרכם. שכן מפרש מאיר ביום פורים את מה שקראנו היום במגילת אסתר: 'ליהודים הייתה אורה ושמחה וששון ויקר' – ליהודים היו עורות (אורות) והיה לבם מלא דאגה ועיצבון כי חששו להפסד מרובה, אבל 'ושמחה וששון', מכיוון שהטיבו את לבם במשתה היין ושמחו וישו, אז 'ויקר' – התייקר המחיר". בתום משתה הפורים אצל רבי מאיר הסוחרים חזרו למקומם ולמסחרם, ובתוך תקופה קצרה התייקרה סחורתם והם חזרו להצלחתם ביתר שאת.

צין אדם לחברו

בלי שנאה

מסופר על מלמד עני שלימד את הרה"ק רבי יחזקאל משינאווא זיע"א בנעוריו, שחלה קשות ונוקק לסכום כסף גדול. חשב רבי יחזקאל לצאת לרחובה של עיר ולקבץ את הכסף. נכנס לאביו הרה"ק רבי חיים מצאנז זיע"א לבקש רשות. מסכים אני, נענה רבי חיים, אבל בתנאי שלא תחזור עמוס בשנאת ישראל. הא כיצד? שאל רבי יחזקאל. פשוטו כמשמעו, השיב רבי חיים, אחד כי יסרב לתת, והשני לא יתן די הצורך, יכניסו בלבך שנאה נגדם, נמצא שבמקום כסף תביא שנאת ישראל, ולזה אינני מסכים.

מיטיב עם מעליבו

מסופר: פעם הובא לפני הרה"ק רבי משה פיינשטיין זיע"א (יומא דהילולא י"ג אדר) דין תורה, בו פסק כי אחד חייב להחזיר כסף לזה אשר לטובתו פסק, פסק הדין ניתן, אבל החייב סירב למסור את הכסף. כאשר שאלו רבי משה לסיבת הסירוב? ענה האיש לא אמסור את הכסף כי הפסק חסר תוקף, נעלמה ממר הלכה ברורה הקובעת שדיני ממונות אינם נידונים בלילה? בשובה ונחת הסביר לו רבי משה כי אין טעות בפסיקתו, וכי עליו להחזיר את הכסף. חמישה חדשים לאחר מכן שב אותו אדם אל רבי משה וביקש תעודה שהוא שוחט מוסמן, רבי משה אשר הכיר את

האיש, נטל מיד את עטו והחל לכתוב, הנוכחים בחדר זכרו היטב את התפרצותו המעליבות של האיש בעבר, וסברו כי אין הוא ראוי להיעזר ע"י רבי משה, התחילו לומר: ראש הישיבה בוודאי זוכר את התנהגותו המעליבה של האיש? השיב רבי משה בנחישות מה הקשר? יום כיפור כבר חלף ואז התפללתי "תפילה זכה", ואמרתי שאני מוחל לכל מי שחטא כלפי, אין אמירה זו משחק ילדים גרידא, נוסף לכך, האיש לבטח חזר בתשובה מאז. והמשיך לכתוב את האישור המבוקש.

אהבת ישראל ברוחניות

פעם אמר הרה"ק ה"א אהב ישראל" מאפטא זיע"א, אם ישאלונו בפמליא של מעלה, אם אהבתי את בניו של הקב"ה? אשיב בחיוב, והראיה, כי כל ימי, כאשר אמרתי לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתא בשם כל ישראל" כוונתי שיהיה לכל אחד מישראל, אפילו לפחות שבפחותים חלק שווה במצוה בדיוק כמוני" וזו אהבת ישראל באמת.

מי יכול לאהוב רשע גמור

אמר הרה"ק רבי פינחס מקוריץ זיע"א, כדי לאהוב רשע שאינו גמור די להיות צדיק שאינו גמור. אולם בכדי לאהוב רשע גמור, מוכרחים להיות צדיק גמור.

הילולא דצדקיא

שבת קודש ט' אדר הרה"ק רבי יוסף יואל היילפרין אב"ד סטעפין (תלמיד הבעש"ט - ב"ר יעקב אהרן) הרה"ק רבי שמואל שמעלקא קליין אב"ד סעליש (צרור החיים - תרל"ה)

יום ראשון י' אדר הרה"ק רבי יוסף ברוך מניישטאט ב"ר קלונימוס קלמן הלוי מקראקא (הגוטער יוד-תרכ"ז)

יום שני י"א אדר

הרה"ק רבי חיים יוסף דוד אוולאי ב"ר יצחק זרזיה (היד"א - תקס"ו) הרה"ק רבי אברהם מסאכטשוב ב"ר זאב נחום (אבני נזר - תקפ"ג)

יום שלישי י"ב אדר

הרה"ק רבי מנחם מענדל ב"ר יצחק אייוק מוידטיטשוב הרה"ק רבי שלמה מסאסוב ב"ר חנוך העניך מאלעסק (תרע"ט) הרה"ק רבי אהרן הורוץ אב"ד בייטש ב"ר מאיר מדויקוב (תרפ"ו)

יום רביעי י"ג אדר

רבינו יהודה ב"ר שמואל החסיד (ספר חסידים - ד"א תקע"ה) הרה"ק רבי בצלאל מרגליות אב"ד אוסטראה ב"ר מאיר (בעל מאיר נתיבים - תקפ"א) הגאון רבי משה פיינשטיין ב"ר דוד (תשמ"ו)

יום שישי ט"ו אדר

הגה"ק רבי אברהם אבלי ב"ר חיים הלוי (מגן אברהם - תמ"ג) הגה"ק רבי צבי הירש ב"ר אהרן שמואל (קו הישר - תע"ב) הרה"ק רבי זאב וואלף מוויטומיר (תק"ס)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נמליאל הכהן רבטובין שליט"א מו"ס "גם אני אדר" (מפרסם יוסף הדר"ם על המעשרים).

לעבור בפני המתפלל (א')

א) אסור ליישב בתוך ארבע אמות של המתפלל, בין מלפניו, בין מן הצדדין, ובין מלאחוריו. (שו"ע או"ח סימן ק"ב, סעיף א')

ב) הטעמים שאין לעבור בפני המתפלל:

- 1) משום ביטול כוונת המתפלל. (מגן אברהם, שם, ס"ק ו')
- 2) משום שהמקום אשר המתפלל עומד עליו, אדמת קודש הוא, הואיל ושכינה כנגדו, וצריך לנהוג כבוד במקום זה. (ט"ו שם, ס"ק ג')
- 3) שנראה כאילו חבירו מקבל עליו עול מלכות שמים, והוא אינו מקבל. (טור שם, סעיף א')

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות רשת חנויות

גל פז

נדבת הר"ר דוד משה שטרנקוקר הי"ו לזכות בנו חתן הבר מצווה אליעזר דוד נ"י ב"ר יחיאל מאיר אקשטיין ז"ל יזכו לרוות נחת מכל יוצ"ח, אמן